

Влиза Лорът.

Лорът. —

Отминката страст лежи на сивъртно локче,
 свениво от вратата поглежда млада страст,
 и тая красота, сравнена, тя не може
 да бъде за Ромео съдбовна в тоя час:
 Ромео е сега и влюбен, и любим е,
 но двамата с Жулиета са разделени те —
 семейката вражда пламти непобедима,
 и между тях е пропадла, и пропадлата расте.
 За нейните ровници Ромео е сега
 кай-кавиридан враг; не може Жулиета
 за срещи да мисли — и в сладостна тъга
 да се укаса тя, да ѝ трепти сърцито:
 Но младата любов и моят, и слугай дава
 копилушият ми зов да не загре в забравя.

/ Излизат. /